

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Ruchy migracyjne wynikające z braku stabilności: zakres i rola polityki zagranicznej UE

P7_TA(2011)0121

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie ruchów migracyjnych wynikających z braku stabilności: zakres i rola polityki zagranicznej UE (2010/2269(INI))

(2012/C 296 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1638/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. określające przepisy ogólne w sprawie utworzenia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1717/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiające Instrument na rzecz Stabilności ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) 1257/96 z dnia 20 czerwca 1996 r. dotyczące pomocy humanitarnej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej Państwami Członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. ⁽⁶⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2010/427/UE z dnia 26 lipca 2010 r. określającą organizację i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) ⁽⁷⁾,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję ONZ w sprawie ochrony praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin, przyjętą w dniu 18 grudnia 1990 r.,
- uwzględniając Konwencję genewską z dnia 28 lipca 1951 r. oraz protokół z dnia 31 stycznia 1967 r. w sprawie statusu uchodźców,

⁽¹⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.⁽⁵⁾ Dz.U. L 163 z 2.7.1996, s. 1.⁽⁶⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.⁽⁷⁾ Dz.U. L 201 z 3.8.2010, s. 30.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając globalne podejście do kwestii migracji przyjęte przez Radę w dniu 13 grudnia 2005 r., które określa zewnętrzny wymiar polityki migracyjnej i jej trzy główne priorytety, mianowicie promowanie legalnej migracji, walka z nielegalną migracją i zwiększenie powiązań między migracją a rozwojem,
- uwzględniając Europejski pakt o imigracji i azylu, przyjęty przez Radę w październiku 2008 r., pierwsze sprawozdanie roczne Komisji na temat migracji i azylu za 2009 r. (COM(2010)0214) oraz konkluzje Rady z dnia 3 czerwca 2010 r. w sprawie kontynuacji Europejskiego paktu o imigracji i azylu,
- uwzględniając wspólną deklarację Afryki i UE w sprawie migracji i rozwoju, podpisaną w Sirte w dniu 23 listopada 2006 r., w której podkreślono konieczność zobowiązania się państw Afryki i państw członkowskich UE do współpracy między krajami pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia z myślą o lepszym zarządzaniu migracją przy uwzględnieniu jej powiązania z rozwojem,
- uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady Europejskiej dotyczącego nielegalnej imigracji, które odbyło się w dniach 18 i 19 czerwca 2009 r.,
- uwzględniając program sztokholmski na lata 2010-2014, Europejski pakt o imigracji i azylu oraz plan działań Komisji służący realizacji programu sztokholmskiego (COM(2010)0171),
- uwzględniając sprawozdanie Wysokiego Przedstawiciela i Komisji z dnia 14 marca 2008 r. w sprawie zmiany klimatu i bezpieczeństwa międzynarodowego, odnośne zalecenia z dnia 18 grudnia 2008 r. oraz konkluzje Rady z dnia 8 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając wspólną deklarację z konferencji ministerialnej „Zawieranie porozumień partnerskich na rzecz migracji”, która odbyła się w Pradze w dniach 27 i 28 kwietnia 2009 r.,
- uwzględniając Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (z grudnia 2000 r.) oraz dołączone do niej protokoły,
- uwzględniając porozumienie dotyczące programu współpracy w sprawie migracji między UE a Libią, podpisane w dniu 4 października 2010 r. w Trypolisie przez komisarz C. Malmström i komisarza Š. Füle, a w imieniu Libii przez Moussę Kousse, sekretarza Generalnego Komitetu Ludowego ds. zagranicznych i współpracy międzynarodowej oraz Yunisa El-Obeidiego, sekretarza Generalnego Komitetu Ludowego ds. bezpieczeństwa publicznego,
- uwzględniając zalecenie dla Rady z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie negocjacji umowy ramowej UE-Libia ⁽¹⁾,
- uwzględniając deklarację z Trypolisu wydaną na 3. szczycie UE-Afryka, który odbył się w Trypolisie w Libii w dniach 29-30 listopada 2010 r.,
- uwzględniając przemówienie wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton w Radzie Bezpieczeństwa ONZ w dniu 4 maja 2010 r., w którym podkreśliła konieczność kompleksowego podejścia do zarządzania kryzysem i budowania pokoju, oraz uwypukliła oczywiste powiązania między bezpieczeństwem, rozwojem i prawami człowieka,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (dyrektywa w sprawie niebieskiej karty) ⁽²⁾,
- uwzględniając wspólną deklarację przyjętą podczas odbywającego się w Pradze w dniu 7 maja 2009 r. szczytu Partnerstwa Wschodniego, który zainaugurował Partnerstwo Wschodnie,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0020.

⁽²⁾ Dz.U. L 155 z 18.6.2009, s. 17.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 września 2010 r. w sprawie ograniczania ubóstwa i tworzenia miejsc pracy w krajach rozwijających się: dalsze działania ⁽¹⁾, w szczególności jej ust. 71, 72 i 73,
- uwzględniając rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie erytrejskich uchodźców przetrzymywanych w charakterze zakładników na półwyspie Synaj ⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje prezydencji z konferencji zatytułowanej „W kierunku wielodyscyplinarnego podejścia do zapobiegania handlowi ludźmi, ścigania handlarzy oraz ochrony ofiar”, która odbyła się w dniu 27 stycznia 2011 r.,
- uwzględniając art. 80 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który stanowi, że „polityki dotyczące kontroli granicznych, azylu i imigracji podlegają zasadzie solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności między państwami członkowskimi, w tym również na płaszczyźnie finansowej, oraz że akty Unii przyjęte na podstawie niniejszego rozdziału zawierają, w każdym niezbędnym przypadku, odpowiednie środki w celu zastosowania tej zasady”,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0075/2011),
 - A. mając na uwadze, że brak stabilności politycznej, społecznej i gospodarczej, brak bezpieczeństwa, represje polityczne oraz autorytarne reżimy są główną siłą napędową dla migracji, pozbawiając dotknięte nimi społeczności realnych perspektyw lokalnych i dochodów, a co za tym idzie prawa do dokonania wyboru czy migrować, czy nie, co powoduje stałe zagrożenie ich życia i pozostawia im jedyną opcję w postaci migracji; mając na uwadze, że zmiana klimatu i zniszczenie środowiska naturalnego stanowią coraz częstszą przyczynę migracji,
 - B. mając na uwadze, że migracja wynikająca z braku stabilności jest w szczególności następstwem wojny i konfliktów zbrojnych, lub zagrożenia nimi, naruszeń praw człowieka (włącznie z prześladowaniami lub ograniczaniem praw przeciwników politycznych, mniejszości, w tym mniejszości religijnych, etnicznych i seksualnych oraz grup w niekorzystnej sytuacji), klęsk żywiołowych i katastrof powodowanych działalnością człowieka, a także brakiem realnych perspektyw ekonomicznych i stabilnej struktury dla demokracji i dobrego rządzenia oraz respektowania i wspierania praw obywatelskich, politycznych, kulturalnych, gospodarczych i społecznych,
 - C. mając na uwadze, że migracja jako zjawisko światowe i występujące nie od dziś nie tylko przyczyniła się do wymiany poglądów, lecz również zrodziła wyzwanie integracji imigrantów ze społeczeństwem przyjmującym, a zatem przyczyniła się zarówno do kulturowego i ekonomicznego wzbogacenia się Unii Europejskiej, jak i pojawienia się problematyki związanej z włączeniem społecznym i przystosowaniem oraz, że UE potrzebuje znaczącej, lecz podlegającej kontroli imigracji w celu wspierania starzejącego się społeczeństwa i stawienia czoła innym wyzwaniom społecznym i gospodarczym,
 - D. mając na uwadze, że dawne strumienie migracji zmieniały kierunek zależnie od tego, gdzie stosowany był większy nacisk, ale nigdy nie ustały, a także mając na uwadze, że nie można zatrzymać migracji a jej skala i złożoność będzie się prawdopodobnie zmieniać w kolejnych dziesięcioleciach oraz że trzeba jej stawić czoła, aby zapobiegać ludzkiemu cierpieniu,
 - E. mając na uwadze, że migracja legalna jest procesem stanowiącym optymalne rozwiązanie dla osób pragnących opuścić swój kraj pochodzenia oraz dla kraju przyjmującego,
 - F. mając na uwadze, że ruchy migracyjne wynikające z braku stabilności i przyjmujące postać nielegalnej imigracji wywierają większą presję na państwa członkowskie położone na zewnętrznych granicach UE,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0327.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0496.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- G. mając na uwadze, że Konwencja ONZ o ochronie praw wszystkich pracowników-migrantów i członków ich rodzin nie została dotychczas ratyfikowana przez żadne państwo członkowskie; mając na uwadze, że stanowi ona najszerze międzynarodowe ramy prawne służące ochronie praw pracowników-migrantów i członków ich rodzin oraz że nakierowuje ona państwa członkowskie na działania, których podjęcie zapewniłoby ochronę praw migrantów przy opracowywaniu i realizowaniu polityki w zakresie migracji siły roboczej,
- H. mając na uwadze fakt, że brak stabilności ma szczególnie silny wpływ na młodsze pokolenia, kobiety i mniejszości lub grupy w niekorzystnej sytuacji, które są pozostawione bez perspektyw na zatrudnienie i mogą łatwiej stać się ofiarami przemocy, radykalizacji i rekrutacji przez grupy terrorystyczne,
- I. mając na uwadze, że zmiana klimatu łączy się z niedoborem wody i żywności, wylesianiem i degradacją gleby i coraz częściej wskazywana jest jako główne zagrożenie dla międzynarodowego bezpieczeństwa i stabilności,
- J. mając na uwadze, że ludzie zmuszeni do opuszczenia domostw w wyniku poważnych klęsk wywołanych zmianą klimatu potrzebują pomocy i ochrony; mając jednak na uwadze, że obowiązujące prawo dotyczące uchodźców nie uznaje prawa „uchodźców klimatycznych” do międzynarodowej ochrony,
- K. mając na uwadze, że w niektórych regionach najbardziej dotkniętych zmianami klimatycznymi i wynikającą z nich utratą różnorodności biologicznej, takich jak Sahel, migracja stała się jedyną formą dostosowania się do zmieniającego się klimatu,
- L. mając na uwadze, że niektórzy migranci mogą być również osobami ubiegającymi się o azyl i mogą potencjalnie otrzymać status oficjalnie uznanych uchodźców,
- M. mając na uwadze, że wykorzystywanie nielegalnej migracji nie tylko naraża na poważne ryzyko życie migrantów, ale często wiąże się również z najgorszymi naruszeniami praw człowieka, włącznie z pracą niewolniczą, wykorzystywaniem seksualnym, znęcaniem się nad dziećmi i przemocą związaną z płcią a także mając na uwadze, że działania UE zmierzające do zapobiegania takim naruszeniom i do chronienia migrantów (w tym nielegalnych migrantów) w trudnych sytuacjach należy nasilić w celu zwiększenia ich skuteczności,
- N. mając na uwadze, że przemyt migrantów dotyka niemal wszystkich krajów na świecie; mając na uwadze, że wykorzystywanie nielegalnej migracji, stanowiące niestety lukratywną działalność handlową zorganizowanych grup przestępczych, może wiązać się również z przemytem broni i handlem ludźmi oraz narkotykami; mając na uwadze, że wykorzystywanie nielegalnej migracji może być jednym ze źródeł finansowania ugrupowań radykalnych i terrorystycznych oraz że naraża ludzi na stanie się ofiarami organizacji przestępczych i sieci ekstremistów,
- O. mając na uwadze, że polityki UE powinny zwracać szczególną uwagę na migrantów znajdujących się w najtrudniejszym położeniu, w szczególności osoby małoletnie pozbawione opieki,
- P. mając na uwadze, że nielegalna migracja ma wpływ na zarządzanie migracją i zdolność do integracji migrantów zarówno w krajach przyjmujących, jak i tranzytowych; mając na uwadze, że w niektórych przypadkach, w odniesieniu do krajów tranzytowych, może to zaszkodzić perspektywom stabilności i rozwoju lokalnych rynków pracy i spowodować większą niestabilność,
- Q. mając na uwadze, że spodziewany wzrost demograficzny zarówno w krajach pochodzenia, jak i tranzytowych – zwłaszcza w krajach Maghrebu i Maszreku oraz w całej Afryce Północnej – może negatywnie wpłynąć na perspektywy wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy, co tylko pogorszyłoby sytuację społeczno-gospodarczą w tych krajach jeśli nie zostaną podjęte niezbędne decyzje polityczne i gospodarcze; mając na uwadze, że wobec braku zasad demokracji czynniki te doprowadzą do napięć wewnętrznych i braku stabilności, jak pokazały niedawne demonstracje w Tunezji, Algierii, Egipcie i szeregu innych krajów świata arabskiego, co w konsekwencji doprowadzi do wzrostu przepływów migracyjnych i dodatkowo obciąży zdolność krajów przyjmujących do integracji migrantów,

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- R. mając na uwadze, że w świetle obecnych trendów demograficznych UE musi pilnie zastanowić się nad tym, w jakim stopniu chce w nadchodzących latach otworzyć swoje granice na przepływy migracyjne z krajów pochodzenia i tranzytu w celu zrównoważenia ich wewnętrznego wzrostu demograficznego i wynikających z tego napięć społecznych, pomagając im w ten sposób utrzymać wewnętrzną stabilność, a także ile musi zainwestować w odnowioną agendę ekonomiczną dla tych krajów, w tym agendę skupiającą się na inwestycjach i tworzeniu miejsc pracy,
- S. mając na uwadze, że należy przyjąć środki na rzecz uniknięcia nowej fali rasizmu i ksenofobii w krajach przyjmujących i tranzytowych,
- T. mając na uwadze, że migracja do UE jest jedynie częścią o wiele szerszego zjawiska migracyjnego obejmującego szlak południe-północ i południe-południe; mając na uwadze, że bliskość geograficzna UE z krajami objętymi europejską polityką sąsiedztwa (EPS), a jednocześnie wyraźna różnica w standardach jeżeli chodzi o prawa dotyczące migracji w niektórych krajach objętych EPS i krajach UE może stanowić konkurencyjną przewagę na korzyść tych krajów, umacniając ich pozycję jako krajów tranzytowych i ograniczając ich narażenie i odpowiedzialność jako ewentualnych krajów przyjmujących,
- U. mając na uwadze, że europejska polityka sąsiedztwa powinna aktywniej wspierać zdolność państw sąsiadujących z UE do zarządzania migracją,
- V. mając na uwadze, że niedawne dramatyczne wydarzenia w Egipcie i innych państwach Afryki Północnej i Bliskiego Wschodu mogą prowadzić do nasilenia ruchów migracyjnych, legalnych i nielegalnych, w kierunku Europy,
- W. mając na uwadze, że napięcia między krajami pochodzenia i tranzytu oraz krajami przyjmującymi i tranzytowymi w odniesieniu do zarządzania przepływami migracyjnymi mogłyby stać się źródłem ewentualnych konfliktów i nieporozumień w przyszłości w przypadku braku zharmonizowanej, skoordynowanej i efektywnej polityki migracyjnej; mając jednak na uwadze, że lepiej skoordynowane i bardziej kompleksowe podejście do zarządzania migracją może skutkować zwiększeniem poszanowania godności wszystkich migrantów, którzy potencjalnie mogą przyczynić się do sprostania zapotrzebowaniu na siłę roboczą w krajach tranzytu i przeznaczenia oraz do pobudzenia rozwoju w krajach pochodzenia; mając na uwadze, że lepiej skoordynowane i bardziej kompleksowe podejście do zarządzania migracją powinno zapewnić pełne poszanowanie praw człowieka wszystkich migrantów, którzy mogą znajdować się w trudnych sytuacjach,
- X. mając na uwadze, że legalne i przejrzyste przekazy emigrantów potencjalnie mogą odgrywać pozytywną rolę we wspieraniu rozwoju gospodarczego, i że należy szczególnie dbać o zapewnienie prawa migrantów do udzielania wsparcia rodzinom i do inwestowania w swym kraju,
- Y. mając na uwadze, że Unia Europejska musi opracować skuteczną i rozważną politykę migracyjną, podobną do tych realizowanych w Kanadzie, Australii czy Nowej Zelandii; mając na uwadze, że ustanowieniu takiej polityki zagraża brak stabilności w regionach ościennych UE,
- Z. mając na uwadze fakt, że polityka zagraniczna UE może pozytywnie uzupełniać i wspomagać politykę UE w zakresie migracji oraz fakt, że musi ona dotyczyć wszystkich źródeł niestabilności w krajach pochodzenia i stanowić ramy dla aktywnego dialogu z krajami tranzytowymi na temat jednolitych, opartych na prawach człowieka standardów w ich krajowych prawach dotyczących migracji, co tym samym przyczyni się do stworzenia równych warunków, w ramach których zarówno kraje przyjmujące, jak i tranzytowe, trzymają się tych samych zasad i oferują migrantom ten sam poziom ochrony; mając na uwadze fakt, że różny poziom rozwoju krajów tranzytu wymaga dostarczenia pomocy finansowej UE, by pomóc im osiągnąć standardy porównywalne ze standardami UE,
- AA. mając na uwadze, że wiceprzewodnicząca Komisji/wysoka przedstawiciel podkreśliła znaczenie kompleksowego podejścia do kwestii bezpieczeństwa i stabilności, za sprawą których strategie rozwoju i tworzenie trwałych perspektyw gospodarczych mogą uzupełnić i wzmocnić działania na rzecz utrzymywania i budowania pokoju, tworząc w ten sposób warunki dla długotrwałej stabilności i bezpieczeństwa,

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- AB. mając na uwadze, że nowy kształt polityki zagranicznej wprowadzony na mocy traktatu lizbońskiego i utworzenie ESDZ stanowią okazję do nawiązania wysoce wartościowych synergii między polityką zagraniczną a obronną z jednej strony, a EPS i polityką współpracy na rzecz rozwoju z drugiej strony, jako wzajemnie się wspierających i połączonych wymiarów i strategii; mając na uwadze, że nowa struktura umożliwi również dyplomacji na rzecz kultury odgrywanie pewnej roli w działaniach zewnętrznych UE; mając na uwadze, że takie synergie powinny być uwzględniane już na etapie programowania,
- AC. mając na uwadze, że należy wprowadzić rozróżnienie między migrantami a osobami ubiegającymi się o azyl i uchodźcami,
1. przyjmuje z zadowoleniem najnowsze propozycje Komisji dotyczące legalnej migracji osób niewystępujących o azyl i nawołuje do opracowania kolejnych instrumentów w celu opracowania wspólnej polityki imigracyjnej, w celu zarządzania migracją gospodarczą sprzyjającego postępowi gospodarczemu i społecznemu w krajach przyjmujących oraz w krajach tranzytu i pochodzenia oraz w celu zwiększenia spójności społecznej dzięki lepszej integracji migrantów; podkreśla konieczność zapewnienia stosownych informacji na temat możliwości legalnej imigracji do UE w celu uniknięcia nielegalnej migracji, lepszego wykorzystania procedur UE dotyczących legalnej imigracji, objaśnienia obecnych perspektyw i możliwości w ramach UE oraz zdemaskowania fałszywych obietnic składanych przez handlarzy ludźmi, tym samym zmniejszając korzyści, które przestępczość zorganizowana i handel ludźmi czerpią z uwarunkowań zmuszających ludzi do wyjazdu; wzywa Komisję do wspierania środków ochrony dotyczących grup i osób znajdujących się w trudnym położeniu (głównie kobiet i dzieci), które często padają ofiarą handlu ludźmi i wykorzystania seksualnego oraz do rozwijania w krajach trzecich ośrodków informacji na temat możliwości migracji do UE; apeluje jednak o zachowanie równowagi między wspieraniem legalnej migracji do UE a zagwarantowaniem możliwości przyjęcia i pomyślnej integracji migrantów;
 2. przypomina, że wskutek dobrego zarządzania migracja legalna może także przynieść korzyści państwom trzecim dzięki funduszom przesyłanym przez imigrantów do krajów pochodzenia; ponadto podkreśla znaczenie wspierania inicjatyw służących wspieraniu zaangażowania migrantów w projekty dotyczące rozwoju i projekty szkoleniowe w krajach pochodzenia;
 3. apeluje do państw członkowskich o współpracę z krajami trzecimi w celu zadbania o łatwą dostępność informacji dotyczących legalnej migracji oraz o aktywne jej sprzyjanie;
 4. wyraża przekonanie, że przymusowa migracja jest między innymi wynikiem wadliwego funkcjonowania gospodarki, ubożenia, naruszeń praw człowieka, degradacji środowiska, powiększającej się przepaści między krajami bogatymi i biednymi, wojen domowych, walki o kontrolę nad zasobami naturalnymi i prześladowań politycznych;
 5. wspiera analizę i kierunek polityki wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel, kładące nacisk na konieczność kompleksowego i spójnego podejścia opartego na ukierunkowanym rozwoju i strategiach w zakresie praw człowieka w roli dodatkowego zasadniczego instrumentu polityki zagranicznej UE służącego rozwiązywaniu problemów związanych ze stabilnością i bezpieczeństwem oraz zwiększaniu skuteczności działań zmierzających do utrzymywania i budowania pokoju; w tym kontekście wzywa do wzmocnienia roli agencji FRONTEX, aby lepiej kontrolowała przepływy migracyjne; uważa, że w kontekście nowego kształtu polityki zagranicznej wprowadzonego na mocy traktatu lizbońskiego i utworzenia ESDZ ważne byłoby dalsze skonsolidowanie dialogu międzyinstytucjonalnego oraz refleksji na temat podstaw i celów takiego kompleksowego podejścia, zwłaszcza w odniesieniu do ukierunkowanego programowania i partnerstwa z krajami beneficjentami, z których wyniknąć może trwały proces demokratyzacji, dobre rządzenie, przestrzeganie praw człowieka i wzrost gospodarczy, a co za tym idzie zwiększenie bezpieczeństwa i stabilności;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

6. nawołuje Komisję do stworzenia systemu stałego monitorowania całej działalności FRONTEX-u związanej z zarządzaniem przepływami migracyjnymi; jest zdania, że aspekt praw człowieka w działaniach FRONTEX-u musi zostać wyraźnie odzwierciedlony w całym tekście zmienionej wersji rozporządzenia w sprawie FRONTEX-u, a zwłaszcza prawo człowieka do opuszczenia swojego kraju, zakaz wydalania osób (refoulement) oraz prawo do występowania o azyl; przychylnie odnosi się do skutecznych działań i współpracy agencji FRONTEX z państwami członkowskimi w zakresie wdrożenia wspólnego europejskiego systemu azylowego, a także do ustanowienia Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO); jest zdania, że działania i operacje prowadzone przez FRONTEX i EASO muszą być trwałe i stałe, tak aby zapewnić odpowiednie wsparcie państwom członkowskim, których ta problematyka szczególnie dotkliwie dotyczy; podkreśla konieczność większej solidarności wszystkich państw członkowskich UE, w szczególności w odniesieniu do państw w najtrudniejszym położeniu, z myślą o jak najskuteczniejszej koordynacji polityki i podziale obciążenia;

7. zauważa, że w coraz bardziej wielostronnym kontekście obejmującym liczne międzynarodowe podmioty i głównych darczyńców, takich jak UE, USA, Japonia, Chiny i ewentualnie w dalszej perspektywie inne kraje BRIC, takie jak Brazylia i Indie, stabilność i bezpieczeństwo to wspólny cel i zasadniczy warunek wstępny dla światowego wzrostu gospodarczego; zauważa ponadto, że wyzwania związane ze stabilnością i bezpieczeństwem wymagają nie tylko odpowiednich środków – w okresie ograniczeń budżetowych – ale również ekonomii skali i skoordynowanych wysiłków; uważa, że należy rozpocząć proces refleksji nad aktywnym dialogiem między UE, USA, Japonią i Chinami oraz międzynarodowymi instytucjami finansowymi na temat skoordynowanych geograficznych i tematycznych strategii bezpieczeństwa, stabilności i pomocy – strategii, które stworzyłyby większy efekt dźwigni i przyczyniłyby się do bardziej zrównoważonego, ukierunkowanego i skutecznego przydzielania środków przy zapewnieniu sprawiedliwego podziału obciążeń; uważa – również w świetle niedawnego przeglądu pomocy zagranicznej przeprowadzonego przez Biały Dom, podkreślającego zalety koordynowania pomocy z innymi głównymi darczyńcami – że pierwszym ważnym krokiem w kierunku takiego procesu refleksji mógłby być szczyt UE-USA poświęcony ściślejszej współpracy w związku z pomocą humanitarną i dla rozwoju w celu określenia, z perspektywy transatlantyckiej, wspólnych obszarów interesów i podstaw koordynacji politycznej;

8. wzywa Komisję do zadbania o to, aby we wszelkich umowach o readmisji, podpisywanych przez UE i jej państwa członkowskie, w pełni przestrzegano praw człowieka i zasady „non-refoulement” oraz aby nie było zapisów zagrażających osobom potrzebującym ochrony międzynarodowej;

9. zauważa, że udzielanie schronienia uchodźcom przynosi znaczące korzyści krajom ościennym, i wzywa UE do uznania tego za priorytet;

10. wyraża zaniepokojenie faktem, że na świecie istnieje obecnie prawdopodobnie 38 państw w niestabilnej sytuacji (ranking państw upadłych za rok 2010; Fundusz na rzecz Pokoju), która dotyka miliarda (zgodnie z szacunkami Banku Światowego) żyjących w nich osób; odnotowuje, że państwa o niestabilnej sytuacji są w największym stopniu narażone na wewnętrzne i zewnętrzne wstrząsy, zarówno polityczne, jak i gospodarcze, a niestabilność danego kraju pobudza proces migracji;

11. uważa, że wsparcie dla politycznie i ekonomicznie słabych państw, jako źródeł nielegalnej migracji oraz napięć związanych z bezpieczeństwem i stabilnością, powinno zawsze obejmować – oprócz pomocy budżetowej i wsparcia oraz strategii na rzecz ustanawiania lub umacniania stabilności – bezpośrednie inwestycje i strategię dostępu do rynku UE, strategię rozwoju obszarów wiejskich i bezpieczeństwa żywnościowego, wspieranie realizacji milenijnych celów rozwoju, politykę tworzenia miejsc pracy, rozwój infrastruktury, wspieranie MŚP, mikrokredyty i strategię skierowane na propagowanie demokratyzacji i dobrego rządzenia, włączenia społecznego, równouprawnienia kobiet i mniejszości lub grup w niekorzystnej sytuacji i tolerancji religijnej, tym samym zwiększając maksymalnie perspektywy lokalne i alternatywy dla potencjalnych migrantów; jest przekonany, że takie strategie muszą mieć za podstawę aktywne partnerstwo, które opiera się na zasadach odpowiedzialności za własny rozwój i upodmiotowieniu krajów-beneficjentów, ale również na celach, jasnych planach działania i warunkach ich realizacji wspólnie ustalonych z krajami-darczyńcami, a także na wartościach odniesienia i surowych standardach odpowiedzialności; podkreśla, że programy finansowane w tych ramach powinny opierać się na podstawowym kryterium, jakim jest wartość dodana, zarówno na szczeblu regionalnym, jak i lokalnym, tym samym zapewniając, że przyczyniają się one zasadniczo do rozwoju gospodarki lokalnej;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

12. podkreśla, że we wszelkich badaniach i analizach przyszłych trendów migracyjnych oraz rodzajów migracji w postaci migracji krótkoterminowej, migracji cyrkulacyjnej i migracji sezonowej należy uwzględnić możliwe bodźce migracyjne, takie jak kryzys polityczno-gospodarczy lub wpływ zmiany klimatu w krajach pochodzenia;

13. zwraca się do Unii Europejskiej i państw członkowskich o dołożenie starań we własnym gronie i na szczeblu międzynarodowym, by zachęcić państwa pochodzenia do opracowania i wdrożenia środków i polityki pozwalających im na rozwój społeczny, gospodarczy i demokratyczny, tak by ich obywatele nie byli zmuszeni do migracji;

14. wzywa Komisję i ESDZ do podejmowania dalszych działań w zakresie rozwoju i demokratyzacji krajów pochodzenia oraz do propagowania zasad praworządności, aby w ten sposób rozwiązywać problemy związane z migracją u ich źródła;

15. zachęca do ustanowienia ośrodków informacji o migracji i zarządzania migracją poza granicami UE w celu pomocy państwom trzecim będącym krajami pochodzenia lub tranzytu w określeniu polityki migracyjnej w odpowiedzi na niepokoje potencjalnych migrantów, przedstawienia wytycznych na temat legalnej imigracji, jak również o możliwościach zatrudnienia i warunkach życia w kraju przeznaczenia oraz pomocy w szkoleniach zawodowych dla przyszłych migrantów w oparciu o doświadczenia zdobyte podczas projektu pilotażowego w Bamako, w Mali (CIGEM); zwraca się do Komisji o przekazywanie właściwej komisji PE okresowych sprawozdań na temat nowych inicjatyw mających na celu utworzenia takich ośrodków;

16. przypomina, że w rezolucji z dnia 21 września 2010 r. w sprawie ograniczania ubóstwa i tworzenia miejsc pracy w krajach rozwijających się: dalsze działania Parlament położył nacisk na fakt, że UE powinna bez wahania stosować sankcje, jeżeli na mocy umów handlowych kraje nie wypełniają swoich obowiązków w zakresie sprawowania rządów i praw człowieka, wezwał organy UE, by sumiennie dbały o przestrzeganie przepisów warunkowych ustanowionych w umowie z Kotonu, i podkreślił, że te same kryteria dotyczące przepisów warunkowych mają zastosowanie zarówno do Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), jak i do instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju (DCI); podkreśla, że podobne kryteria dotyczące przepisów warunkowych powinny mieć zastosowanie do pomocy UE innej niż pomoc na rzecz rozwoju lub humanitarna, w tym do pomocy makrofinansowej udzielanej w postaci pożyczek z MFW, jak i do udzielania pożyczek w ramach programów EBI i EBOR, i że taka pomoc powinna opierać się na partnerstwie, wspólnych celach i wartościach oraz lojalności, a także powinna być w stanie spełnić oczekiwania zarówno darczyńców, jak i beneficjentów; podkreśla ponadto, że aktywne wsparcie udzielane przez UE krajom-beneficjentom powinno być skuteczne i zorientowane na wyniki oraz że powinny być przestrzegane główne wartości UE; wzywa wiceprzewodniczącą komisji/wysoką przedstawiciel do dążenia do celu, jakim jest lojalność wobec UE i jej zasadniczych wartości przy planowaniu pomocy finansowej UE i w ramach stosunków dwustronnych z krajami, które są beneficjentami takiej pomocy; uważa, że na poziomie UE należy rozpocząć proces refleksji nad podstawami i zakresem stosowania kryteriów dotyczących przepisów warunkowych do pomocy finansowej UE;

17. z zadowoleniem przyjmuje dotyczące praw człowieka klauzule umieszczane we wszystkich dwustronnych umowach handlowych zawieranych przez UE i popiera wprowadzenie zasady warunkowości w umowach handlowych zawieranych z krajami rozwijającymi się w ramach ogólnego systemu preferencji; przyznaje, że ta zasada warunkowości nie zawsze jest stosowana, ponieważ jak się okazało, Komisja waha się co do nakładania sankcji na kraje rozwijające się, które nie dotrzymują podjętych zobowiązań w zakresie poszanowania praw człowieka, dobrego rządzenia i demokratyzacji; wzywa Komisję, aby brała pod uwagę nakładanie sankcji w każdym przypadku w razie potrzeby, ale wzywa Komisję do uprzedniego starannego zbadania skutków takich sankcji dla ludności krajów-beneficjentów;

18. uważa, że podobną politykę jak w przypadku krajów pochodzenia należy również zastosować do krajów tranzytowych, na przykład jeśli chodzi o strategię redukcji ubóstwa, inwestycje bezpośrednie i dostęp do rynku, a także nacisk na program zatrudnienia, który może zapewnić skuteczną długoterminową perspektywę włączenia społecznego, ustabilizować wewnętrzny rynek pracy i zwiększyć dalekosiężny potencjał krajów tranzytowych;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

19. uważa, że zarządzając nielegalnymi przepływami migracyjnymi, UE i jej państwa członkowskie muszą w pełni szanować prawa ubiegających się o azyl i powstrzymać się od wszelkich działań, które utrudniałyby potencjalnym uchodźcom wystąpienie o ochronę;
20. wzywa Komisję, by opracowała mechanizm podziału obowiązków dotyczących przyjmowania osób ubiegających się o azyl i rozpatrywania ich wniosków, a także przeciwdziałania nielegalnej imigracji, gdyż te dwa zjawiska niewspółmiernie obciążają niektóre państwa członkowskie, głównie z powodu ich położenia geograficznego lub sytuacji demograficznej;
21. nawołuje Komisję do opracowania systemu monitorowania przestrzegania praw uchodźców i występujących o azyl podczas przeprowadzania kontroli przy wjeździe (a także przed wjazdem) na mocy kodeksu granicznego Schengen, aby wcześniej wykryć jego możliwe słabości;
22. podkreśla zalety misji obserwacji wyborów UE (EOM) jako ważnego kroku w każdym procesie demokratyzacji i dobrego rządzenia oraz wyraża przekonanie, że takie misje powinny być częścią szerszego wsparcia dla dalekosiężnego procesu demokratyzacji; wzywa wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą Komisji do wzmocnienia procedur następczych i misji, aby sprawdzić, czy wykonywane są zalecenia wydawane przez misje obserwacji wyborów oraz podkreśla w związku z tym, że kluczowe znaczenie ma zapewnienie odpowiedniej kontynuacji działań dotyczących wykonywania takich zaleceń; kładzie nacisk na znaczenie mediacji i strategii zapobiegania konfliktom oraz ich rozwiązywania, a także tworzenia instytucji i potencjału dla organizacji regionalnych, takich jak Unia Afrykańska (UA), która odgrywa ważną rolę w działaniach zmierzających do utrzymywania i budowania pokoju; uważa, że wsparcie dla UA powinno obejmować rozwój potencjału kontrolowania granic oraz udzielania pomocy wszystkim migrantom w trudnych sytuacjach; uważa, że rzeczywiste wzmocnienie organizacji regionalnych, takich jak Unia Afrykańska, Unia dla Śródziemnomorza lub Partnerstwo Wschodnie, jako czynników zwielokrotniających pokój i stabilność w regionie zwiększy integrację regionalną i powstawanie ponadgranicznych stref ekonomicznych;
23. zauważa, że poczyniono postępy w realizacji globalnego podejścia do kwestii migracji, które ma na celu wspieranie kompleksowych porozumień partnerskich z krajami pochodzenia i tranzytu oraz zachęcanie do synergii między migracją a rozwojem; zwraca uwagę potrzebę dalszej poprawy w zakresie wykorzystywania podstawowych narzędzi globalnego podejścia do kwestii migracji (porozumień partnerskich na rzecz mobilności, misji obserwacji migracji, profili migracyjnych, platform współpracy); podkreśla, że dialog polityczny z krajami pochodzenia i tranzytu nadal należy koncentrować na celach polityki migracyjnej, a także trzeba zwiększyć spójność polityczną w tym zakresie, w szczególności z polityką rozwojową; jest zdania, że należy zracjonalizować poszczególne procesy dotyczące dialogu, a także wzmocnić synergię pomiędzy migracją a rozwojem; uważa, że należy nasilić działania ukierunkowane na wspieranie projektów na rzecz rozwoju w krajach pochodzenia i tranzytu, które to projekty podnoszą standard życia w tych krajach, zwiększają ich zdolności regulacyjne i instytucjonalne, a także prowadzą do modernizacji infrastruktury, aby skutecznie zarządzać przepływami migracyjnymi przy jednoczesnym przestrzeganiu norm międzynarodowych w zakresie ochrony oraz przy stosowaniu zasady non-refoulement;
24. podkreśla ważną rolę odgrywaną przez światowe forum w sprawie migracji i rozwoju, które zapewnia konkretne ramy promocji ożywionego dialogu i współpracy między podmiotami rządowymi i pozarządowymi, włączając społeczeństwo obywatelskie;
25. ubolewa nad faktem, że w obecnej sytuacji jedyną dostępną opcją było zawieszenie porozumienia dotyczącego współpracy między UE a Libią oraz uważa, że tę decyzję należy uchylić w momencie powstania nowego przejściowego rządu, który będzie gotowy do wspierania demokratycznego i opartego na prawach człowieka wdrażania takiego porozumienia; celem jest dostarczenie pomocy finansowej krajom afrykańskim w celu stworzenia realnej alternatywy dla migracji oraz na rzecz wprowadzenia w Libii bardziej skutecznego systemu zarządzania migracją zarobkową przez maksymalne wykorzystanie umiejętności migrantów już obecnych w kraju, zwiększanie potencjału Libii przyciągania oraz integracji społecznej i ekonomicznej migrantów, w szczególności z krajów przy jej południowej granicy oraz utworzenie fundamentów pod skuteczny system zarządzania migracją w Libii; podkreśla w tym kontekście potrzebę wykorzystania przez UE swej pozycji w celu przekonania Libii, aby umożliwiła powrót UNHCR do tego kraju; uważa, że należy zawrzeć porozumienia dotyczące programu współpracy w sprawie migracji z innymi krajami położonymi w pobliżu UE, w celu dostarczenia połączonego wsparcia, zgodnie z międzynarodowymi porozumieniami, słabym krajom w ich sąsiedztwie;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

26. poruszając kwestię obecnego kryzysu humanitarnego w Północnej Afryce zauważa, że Frontex nie może być głównym narzędziem zarządzania wynikającymi z kryzysu przepływami migracyjnymi mającymi źródło w tych regionach oraz wzywa UE do przygotowania szybkiej i skoordynowanej odpowiedzi jako część spójnej, długoterminowej strategii radzenia sobie z przemianami politycznymi i państwami w trudnej sytuacji, dotykając w ten sposób głównych przyczyn przepływów migracyjnych; wzywa Radę do wdrożenia planu działania w zakresie podziału obciążeń, aby zgodnie z klauzulą solidarności ustanowioną w art. 80 TFUE pomóc uchodźcom z regionu w osiedleniu się w innym miejscu oraz do udzielenia wsparcia wewnętrznym przesiedleńcom zgodnie z postanowieniami dyrektywy Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między państwami członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami; wzywa Radę do pilnego przystąpienia do przyjęcia wspólnego systemu azylowego UE oraz do zakończenia procedur współdecyzji dotyczących uruchomienia wspólnego unijnego programu przesiedleń oraz Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców na lata 2008-2013, zgodnie z zaleceniami Parlamentu z maja 2010 r.; przypomina, że państwa członkowskie muszą przestrzegać zasady non-refoulement;

27. podkreśla zasadniczą rolę Parlamentu Europejskiego w pogłębianiu wolności i demokracji w naszym sąsiedztwie; w tym kontekście uważa, że Parlament Europejski powinien ściśle monitorować proces demokracji w rejonie południowego wybrzeża Morza Śródziemnego; sugeruje zatem prowadzenie regularnego i na bieżąco strukturyzowanego dialogu z wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą Komisji, aby ocenić sytuację w regionie i tym samym określić krótko- i długoterminowe cele i odpowiednie środki wsparcia;

28. wzywa do rzeczywistego poświęcenia uwagi dialogowi na temat praw człowieka i demokracji w zmiennej EPS; uważa, że ruchy na rzecz demokracji oraz demonstracje i ich brutalne tłumienie przez władze w takich krajach jak Tunezja i Egipt świadczą o tym, iż toczony w ramach EPS dialog na temat demokracji i praw człowieka nie okazał się skuteczny;

29. z zadowoleniem przyjmuje ukończenie negocjacji w sprawie zawarcia umowy o readmisji między UE a Turcją i wzywa do pomyślnego zamknięcia wszystkich etapów niezbędnych do jak najszybszego pełnego wdrożenia umowy przez wszystkie strony;

30. wzywa Komisję do zacieśnienia współpracy z krajami tranzytu i pochodzenia nielegalnych imigrantów dzięki umowom, które UE zawarła lub zamierza zawrzeć, a także umowom dwustronnym między państwami członkowskimi a krajami trzecimi, by w ten sposób ograniczyć nielegalną imigrację i sprzyjać imigracji legalnej z korzyścią dla migrantów oraz społeczeństw państw członkowskich i krajów pochodzenia;

31. jest zdania, że harmonizacja – we współpracy z państwami członkowskimi – danych statystycznych dotyczących migracji ma podstawowe znaczenie dla efektywnego planowania, przyjęcia, wdrożenia i oceny polityki migracyjnej; podkreśla znaczenie europejskiej sieci migracyjnej (ESM), która mogłaby wnieść istotny wkład w tym zakresie;

32. podkreśla pilną potrzebę spójnych, wszechstronnych i porównywalnych danych statystycznych o ludności migrującej, ponieważ ciągle zmiany demograficzne i charakter obecnych przepływów migracyjnych stanowią prawdziwe wyzwanie dla decydentów, którzy potrzebują wiarygodnych danych i informacji, na których mogliby oprzeć swoje decyzje;

33. wzywa Komisję do rozważenia w ramach trwającego przeglądu EPS uruchomienia specjalnego finansowania, aby opracować odnowiony, solidny program ekonomiczny w krajach objętych EPS, w tym program zatrudnienia; jest przekonany, że z krajami objętymi EPS należy omówić plan działania dotyczący dostosowania ich krajowego prawa w dziedzinie migracji do standardów UE, w tym standardów w zakresie praw człowieka, takich jak prawo do azylu, system ochrony nielegalnych migrantów i równe prawa dla wszystkich migrantów; zachęca do zawarcia oprócz istniejących już umów z Mołdawią i Gruzją umów o partnerstwie na rzecz większej mobilności z krajami objętymi EPS;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

34. domaga się wprowadzenia wieloaspektowej polityki migracji powiązanej ze wszystkimi strategiami i instrumentami na rzecz rozwoju, opartej na daleko idącej solidarności politycznej i operacyjnej, wzajemnym zaufaniu, przejrzystości, partnerstwie, wspólnej odpowiedzialności oraz połączonych wysiłkach, przy zastosowaniu wspólnych zasad i konkretnych działań, a także opartej na wartościach zapisanych w Traktacie z Lizbony;
35. wzywa Komisję do opracowania kompleksowego podejścia do kwestii legalnej migracji, biorącego pod uwagę zapotrzebowanie europejskiego rynku pracy na siłę roboczą, jak również zdolności każdego z państw członkowskich do przyjmowania i integracji imigrantów; uważa, że wspólna polityka UE w sprawie legalnej migracji może być bodźcem zarówno dla gospodarki europejskiej, jak i dla gospodarek krajów pochodzenia;
36. jest zdania, że umowy z państwami trzecimi, które dotyczą kilku państw członkowskich UE, powinny być negocjowane na poziomie europejskim z pełnym poszanowaniem art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
37. wzywa instytucje UE oraz państwa członkowskie UE do lepszej koordynacji pomocy darczyńców w celu zagwarantowania wszechstronniejszego i bardziej zrównoważonego podejścia do zarządzania przepływami migracyjnymi;
38. domaga się oddzielenia pomocy na rzecz rozwoju od zarządzania przepływami migracyjnymi oraz niezależniania pomocy rozwojowej od migracji powrotnej; podkreśla, że pomoc rozwojowa UE powinna mieć na celu wyeliminowanie przyczyn migracji, takich jak ubóstwo, zmiana klimatu czy głód;
39. podkreśla wartość dodaną, jaką może przynieść Unia dla Śródziemnomorza oraz inicjatywa Partnerstwa Wschodniego przy rozwiązywaniu kwestii migracji i jej skutków; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji oraz państwa członkowskie do nasilenia działań na rzecz osiągnięcia pełnej operacyjności Unii dla Śródziemnomorza; uważa, że kwestia przepływów migracyjnych powinna być priorytetowym działaniem w ramach Unii dla Śródziemnomorza i inicjatywy Partnerstwa Wschodniego;
40. wzywa Unię Europejską do rozważenia inicjatyw zmierzających do dostosowania instrumentu współpracy na rzecz rozwoju, Europejskiego Funduszu Rozwoju i instrumentu na rzecz pomocy humanitarnej w celu zwiększenia korzyści płynących z migracji w zakresie promocji rozwoju człowieka i demokracji w krajach o niestabilnej sytuacji;
41. wzywa do podjęcia dodatkowych starań zmierzających do promocji spójności polityki w odniesieniu do rozwoju w ramach polityki migracyjnej UE oraz do niestosowania oficjalnej pomocy rozwojowej w odniesieniu do polityki zmierzającej do utrudniania i kontrolowania migracji tam, gdzie wiąże się ona z naruszeniem praw człowieka wobec migrantów; uważa, że powinna być ona jednak stosowana w celu dalszego skutecznego rozwoju, co przyczyniłoby się do ograniczenia migracji spowodowanej ubóstwem, niestabilnością polityczną oraz prześladowaniami politycznymi;
42. z zadowoleniem przyjmuje deklarację z Trypolisu ogłoszoną na zakończenie trzeciego szczytu Afryka-UE, która potwierdza potrzebę wspólnych starań w zakresie realiów i wyzwań dotyczących migracji oraz jej związków z rozwojem;
43. wzywa do bardziej efektywnego partnerstwa z instytucjami promującymi integrację regionalną i gospodarczą, co może również przyczynić się do znalezienia trwałych długoterminowych rozwiązań w zakresie realiów migracji południe-południe;
44. zaznacza, że Komisja powinna prowadzić więcej badań poświęconych migracji południe-południe spowodowanej klimatem, w tym liczby osób dotkniętych tym zjawiskiem, najbardziej narażonych regionów, ruchów migracyjnych czy możliwości w krajach przyjmujących; nawołuje również do zwiększenia potencjału krajów rozwijających się w dziedzinie badań naukowych;
45. podkreśla jak ważne jest włączenie migracji do strategii rozwoju narodowego krajów partnerskich w celu zmniejszenia ubóstwa i realizacji milenijnych celów rozwoju;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

46. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie Obserwatorium Migracji AKP, które jest użytecznym instrumentem dostarczającym decydentom z krajów AKP danych i narzędzi, dzięki którym mogą usprawnić krajowe strategie migracji, a także wyraża zadowolenie z propozycji stworzenia obserwatorium migracji odpowiedzialnego za stałe i dokładne monitorowanie wszystkich kwestii związanych z przepływami migracyjnymi w Ameryce Łacińskiej, działającej pod nadzorem Fundacji Europa-Ameryka Łacińska i Karaiby;

47. zaleca zwiększenie skuteczności przyznawania środków finansowych na rzecz wzmocnienia „zależności pomiędzy migracją a rozwojem”; przyznaje, że istnieje potrzeba wprowadzenia ulepszeń w ustaleniach w zakresie dodatkowego i szybkiego uruchomienia różnorodnych instrumentów finansowych UE na działania zewnętrzne;

48. podkreśla potrzebę wzmocnienia strategii LRRD (Linking Relief Rehabilitation and Development – łączenie pomocy doraźnej, odbudowy i rozwoju) w celu zabezpieczenia zrównoważonych rozwiązań dla przemieszczonych i uchodźców; uznaje znaczenie skoordynowanych działań humanitarnych będących wstępem do skutecznej polityki rozwojowej w krajach wychodzących z konfliktów zbrojnych;

49. wzywa wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą Komisji do zainwestowania w wiedzę fachową oraz do stworzenia jasnego mandatu dla personelu, zarówno na szczeblu siedziby głównej, jak i na szczeblu delegacji, w celu poprawy koordynacji pomiędzy programami geograficznymi w ramach programu tematycznego dotyczącego współpracy z państwami trzecimi w obszarze migracji i azylu oraz instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju;

50. wzywa do jasnego określenia ról, jakie odgrywają Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) i DEVCO oraz do zapewnienia koordynacji pomiędzy nimi; nalega, aby DEVCO odgrywało wiodącą rolę w fazie programowania w odniesieniu do polityki migracyjnej;

51. podkreśla jak ważne jest czerpanie z doświadczeń zdobytych w ramach programu tematycznego dotyczącego współpracy z państwami trzecimi w obszarze migracji i azylu w odniesieniu do dialogu politycznego na szczeblu krajowym w celu zagwarantowania bardziej spójnego i skutecznego programowania w kontekście krajowych i regionalnych dokumentów strategicznych;

52. wzywa do wzmożenia działań zmierzających do zmniejszenia negatywnych skutków „drenażu mózgow” i odpływu wykwalifikowanych pracowników, które dotyczą szczególnie takich sektorów, jak służba zdrowia czy oświata; podkreśla znaczenie promowania pozyskiwania wykształconych pracowników i programów wspierania powrotów, migracji wahadłowej, regulowania praktyk w zakresie rekrutacji pracowników oraz wspierania procesu budowania potencjału przy zastosowaniu takich praktyk, jak rozwój szkoleń zawodowych; zwraca się do Komisji o zbadanie, czy systemy migracji wahadłowej są użytecznym instrumentem oraz jakie rodzaje migracji wahadłowej (jednorazowa czy powtarzająca się, krótko- czy długoterminowa, spontaniczna czy programowana) mogłyby przynieść najlepsze rezultaty zarówno dla krajów rozwijających się, jak i dla krajów rozwiniętych;

53. wzywa Komisję, by podczas przygotowywania nowych instrumentów działań zewnętrznych na okres po 2013 r. dopilnowała, by ich proponowany kształt umożliwiał synergię i wzajemne wzmocnianie między częścią poświęconą rozwojowi, a częścią poświęconą bezpieczeństwu i stabilności oraz przewidywał szybkie przyznanie funduszy w nagłych sytuacjach i na naprawę, szybkie reagowanie w celu przyznania pomocy i wsparcia migrantom w trudnej sytuacji, zwłaszcza tym, którzy są w szczególnie trudnym położeniu, jak kobiety oraz osoby małoletnie pozbawione opieki, specjalne programy udzielania aktywnego wsparcia dla mniejszości, w tym wspólnot religijnych, etnicznych i LGBTTT, które mogą być zagrożone, ochrona w UE dla obrońców praw człowieka w trudnej sytuacji oraz środki wsparcia w celu łagodzenia konsekwencji zmian klimatu, wylesiania, pustoszenia i utraty bioróżnorodności oraz zachowania gospodarczego i społecznego otoczenia dotkniętych społeczności;

54. wzywa do opracowania polityki uwzględniającej specyficzną sytuację grup najbardziej wrażliwych, takich jak kobiety, dzieci i osoby niepełnosprawne, i w rezultacie do stworzenia odpowiedniej infrastruktury, takiej jak szpitale, szkoły i ich wyposażenie, a także wsparcie społeczne, psychologiczne i administracyjne;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

55. zwraca uwagę na ważną rolę, jaką odegrały ośrodki rehabilitacji dla ofiar tortur, w udanej integracji migrantów, w tym uchodźców i osób ubiegających się o azyl, w UE; z niepokojem odnotowuje decyzję o stopniowej rezygnacji z finansowania tych ośrodków w UE w ramach europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie; wzywa Komisję do dopilnowania, aby nie zmniejszono funduszy przeznaczonych na te ośrodki i aby finansowania ich nie zostawiono wyłącznie w gestii państw członkowskich;

56. zwraca się do Komisji o opublikowanie zewnętrznej oceny programów ochrony regionalnej oraz o wszczęcie debaty na temat ewentualnej kontynuacji tych programów;

57. w odniesieniu do misji WPZiB/ WPBiO uważa – co podkreśla również wiceprzewodnicząca Komisji/wysoka przedstawiciel – że strategie bezpieczeństwa i stabilności należałoby uzupełnić wspierającą pomocą rozwojową ad hoc oraz strategiami dotyczącymi praw człowieka, aby zapewnić wyeliminowanie w dłuższej perspektywie podstawowych przyczyn braku bezpieczeństwa i stabilizacji; w tym kontekście zwraca uwagę na fakt, że takie kompleksowe podejście wymaga nie tylko lepszej koordynacji przy udziale Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, ale także przeznaczenia ad hoc dodatkowych środków budżetowych na takie strategie wspierające;

58. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji radzie Europejskiej, prezydencji Rady Unii Europejskiej, przewodniczącemu Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, EBI, rządów i parlamentom państw członkowskich UE, rządów i parlamentom państw kandydujących do członkostwa w UE, rządów i parlamentom krajów członkowskich EURONEST i EUROMED, departamentowi stanu USA, EBOR, Bankowi Światowemu, MFW, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrkańskiemu, Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji i Wysokiemu Komisarzowi ONZ ds. Uchodźców.

Rola kobiet w rolnictwie i na obszarach wiejskich

P7_TA(2011)0122

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie roli kobiet w rolnictwie i na obszarach wiejskich (2010/2054 (INI))

(2012/C 296 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 2 i 3, oraz Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 8, 153 i 157,
- uwzględniając decyzję Rady 2006/144/WE z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla rozwoju obszarów wiejskich (okres programowania 2007 – 2013) ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu z dnia 12 marca 2008 r. w sprawie sytuacji kobiet na obszarach wiejskich UE ⁽³⁾,
- uwzględniając wnioski z seminarium na temat „Kobiety a zrównoważony rozwój obszarów wiejskich”, które odbyło się w Cáceres w dniach 27–29 kwietnia 2010 r. z inicjatywy hiszpańskiej prezydencji UE ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 25.2.2006, s. 20.

⁽²⁾ Dz.U. C 277 E z 21.10.2005, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 66 E z 20.3.2009, s. 23.

⁽⁴⁾ Dokument Rady 09184/2010.